KALENDARIUM DŁUŻYNY

około 8000 do 3500 p.n.e. (środkowa epoka kamienia)- na tzw. Kierzkach zamieszkiwała ludność, która zajmowała się myślistwem, rybołówstwem i zbieractwem. Znaleziono tam wyroby krzemienne w postaci igiełkowych i dłutowych grotów strzał oraz skrobacze.

Około 4200 do 1700 roku p.n.e. (najmłodsza epoka kamienia)- zamieszkiwała ludność ceramiki sznurowej i wstęgowej, wskazują o tym znalezione dwa toporki i motyka z piaskowca gładzonego .

około 700 roku p.n.e. do 400 roku p.n.e (epoka wczesnego żelaza)- z tego okresu odkryto cmentarzysko, na którym znaleziono brązowe szpile z tarczkami spiralnymi i łabędzią szyjką, paciorki z niebieskiego szkliwa, naczynie wazowate z wysoką szyjką i liczną ceramikę.

okres kultury unietyckiej (1800–1500 p.n.e) i łużyckiej (1300-400 p.n.e.)- z tego okresu znaleziono paciorki w jednym z grobów na cmentarzysku między Dłużyną a Sokołowicami, które są najprawdopodobniej pochodzenia fenickiego lub egipskiego.

1210- najstarszy zapis o Dłużynie (Dyznik) znajduje się w dokumencie Władysława Odonica księcia kaliskiego. Dotyczył on założenia klasztoru cysterskiego w Wierzchujach (dzisiejsza Papiernia). Dokument ten wymienia imiona sześciu rybaków z „Dyznik": Zvan, Bonik, Mirek, Piven, Zelis, Nidomyśl.

1286 - Dłużyna i Charbielin z jeziorami Trzebidzkim i Koziny, zostały darowane przez komesa Bogusza syna Piotra z rodu Junoszów benedyktom z Lubina. Natomiast po śmierci Boguszy sprzeciwili się temu jego bratankowie Mściwoj, syn Blizobora oraz Detlep i Piotr synowie Piotra. Książe Przemysław II odrzucił te roszczenia.

1415-1429 Dłużyna należała do Przybysława Gryżyńskiego z Brenna.

1434 właścicielami Dłużyny oraz Włoszakowic, Bukówca, Charbielina, Grotnik, Machcina i Miastka zostali Andrzej i Wojsław Janowice z Gryżyny.

1445 doszło do podziału dóbr po Przybysławie Gryżyńskim na mocy, którego Andrzej i Wojsław otrzymali Brenno z wsiami, w tym Dłużynę.

1466 nastąpił podział dóbr po ojcu Andrzeju i stryju Wojciechu Wojsławie między braćmi Andrzejem Włoszakowskim, Janem z Grażyny i Maciejem Mościcem z Węglin, który otrzymał Dłużynę z jeziorem Luchowo (dzisiaj to Jezioro Wielkie).

1469 Andrzej Włoszakowski (1453-1500) odziedziczył po bezdzietnym bracie Macieju Mościcu Darnowo, Grotniki i prawdopodobnie Dłużynę.

1485 Andrzej Włoszakowski sprzedaje sołectwo w Dłużynie swoim siostrzeńcom Janowi i Wojciechowi z Boszkowa za 100 grzywien z zastrzeżeniem prawa do wykupu.

1503 Dłużyna wraz z Grotnikami i Charbielinem została sprzedana przez Jarosława Włoszakowskiego Piotrowi Opalińskiemu.

1510 w Dłużynie istniało sołectwo o 2 łanach, które uprawiała pani Włoszakowska, właścicielka Dłużyny, z czego 1,25 łanu przeznaczano na dziesięcinę dla proboszcza charbielińskiego.

1520 dokonano podziału majątku Piotra Opalińskiego między jego synów. Cały klucz włoszakowicki, w tym Dłużynę, przejęli Łukasz, Sebastian, Jan i Maciej Opalińscy.

1530 Dłużyna obejmowała 5 łanów ziemi i znajdowała się tam karczma.

1551 właścicielem Dłużyny był Andrzej z Bnina Opaliński, syn Macieja Opalińskiego i Jadwigi Lubomirskiej.

1563 Dłużyna obejmowała 10,25 łanów.

1581 Dłużyna powiększyła swą objętość do 12 łanów.

1590 Dłużyna liczyła 174 mieszkańców, w tym 17 kmieci, natomiast domów było 20.

1626 Zofia Kostczanka Opalińska, wdowa po Piotrze Opalińskim, kupiła od Łukasza Opalińskiego, marszałka wielkiego koronnego, dobra należące do klucza włoszakowickiego, w tym Dłużynę, Włoszakowice, Grotniki, Machcin, Bukówiec, Koła, Dominice i inne. Transakcja ta kosztowała 350 tysięcy złotych polskich.

1633 klucz włoszkowicki, w tym Dłużynę, odziedziczył Krzysztof Opaliński, jeden z dwóch synów Piotra i Katarzyny Opalińskich.

1660 w czasie walk wojennych Dłużyna została bardzo zniszczona w okolicy. Z zeznań Wojciecha Krupa, ławnika z Dłużyny, Jana Dudka, ławnika z Bukówca, i Grzegorza Młynarza z Machcina wynika, że w Dłużynie na 25 zagród aż 11 zostało wyniszczonych.

1652-1655 prawdopodobnie w tych latach został zbudowany pierwszy kościół w Dłużynie przez Krzysztofa Opalińskiego oraz przeniesiono ośrodek parafii z Charbielina do Dłużyny. Nie zachował się dokument erekcyjny, więc trudno dokładnie wskazać dokładną datę.

9 października 1667 kościół pod wezwaniem św. Jakuba Większego był konsekrowany przez sufragana poznańskiego, biskupa Macieja Mariana Kurskiego. Nowa drewniana świątynia stała w miejscu, gdzie dziś stoi kaplica cmentarna. Była to budowla jednonawowa, o wymiarach 30 łokci długości i 18 łokci szerokości. Dach był pokryty gontem, sufit wykonano z desek, a posadzkę z cegły. Świątynia posiadała zakrystię, która znajdowała się za dużym ołtarzem. Ponad dach wznosiła się wieżyczka z sygnaturką. Również znajdowały się tam 2 dzwony, na jednym widoczna była data 1643, a na drugim 1650. Budynek kościoła

miał 9 okien. Wewnątrz kościoła znajdowały się 3 ołtarze. W kościele znajdowały się również rzeźbiona drewniana ambona oraz organy na chórze.

1673 liczba mieszkających kmieci w Dłużynie to 16 osób.

1684 liczba kmieci wynosiła 11 osób.

1692 właściciel klucza włoszkowickiego, Jan Karol Opaliński, syn Krzysztofa, dał w zastaw Antoniemu Witowskiemu Dłużynę i Koła(miejscowość między Grotnikami a Włoszakowicami, dziś już nie istniejąca) za 6 tysięcy złotych polskich, a Pawłowi Makowskiemu za 40 tysięcy złotych polskich.

1698 jedyna spadkobierczyni klucza włoszakowickiego Katarzyna Opalińska, córka Jana Karola i Zofii Opalińskich, poślubiła Stanisława Leszczyńskiego, ówczesnego starostę odolanowskiego.

1700 liczba domów w Dłużynie wynosiła 16.

1704 Wybrano na króla Polski Stanisława Leszczyńskiego, ówczesnego wojewodę poznańskiego, wybór ten przyczynił się do nasilenia niezgody w kraju i w konsekwencji dochodziło do niszczenia majątków Leszczyńskiego, a poszkodowanymi byli poddani mieszkający w obrębie jego posiadłości.

1704-1709 przynajmniej cztery razy był dewastowany klucz włoszakowicki, w tym Dłużyna.

1709 król August II Sas przejął opiekę nad dobrami Leszczyńskiego i wyznaczył na te ziemie komisarza, generała majora Kaspra Zeydlitza. Klucz włoszakowicki znajdował się pod zarządem komisarycznym aż do 1738 roku.

1712 została założona księga metrykalna przez księdza Stanisława Barłożkowskiego, która uchowała się do dzisiaj.

1715 w Dłużynie mieszkało 10 kmieci, 3 chałupników, 1 rybak, 1 karczmarz, a stało 16 domów.

1717 liczba mieszkańców Dłużyny wynosiła 78 osób.

1738 w Lesznie Stanisław Leszczyński sprzedał klucz włoszakowicki, w tym Dłużynę Aleksandrowi Józefowi Sułkowskiemu. Warto nadmienić, że klucz włoszakowicki oszacowano na 400 tysięcy złotych polskich, a cały majątek na 5 milionów złotych polskich.

1762 po śmierci Aleksandera Józefa Sułkowskiego klucz włoszakowicki przejął jego syn książe Franciszek Sułkowski.

24 września 1770 we Wschowie Franciszek Sułkowski odłączył Dłużynę i Machcin od klucza włoszakowickiego i przekazał je Ignacemu Sułkowskiemu.

1776 w Dłużynie mieszkało 9 kmieci, 4 zagrodników, 3 komorników, 1 rybak.

1 maja 1780 wytyczono granicę między Dłużyną, Machcinem, a Bukówcem należącym do księcia Franciszka Sułkowskiego. Te czynności wykonano w obecności Tomasza Włodarza i Michała Polocha z Machcina oraz Andrzeja Golasa i Stanisława Bortla z Bukówca.

1793 nastąpił drugi rozbiór Polski, który spowodował, że Dłużyna znalazła się w granicach Prus.

1796 Dłużyna, Boszkowo i Machcin zostały wykupione od zadłużonych Ignacego i Kazimierza Sułkowskich przez Waleriana Szeliga-Bielińskiego.

1806 ksiądz Klemens Offiarkiewicz rozpoczął pisanie kroniki parafialnej w Dłużynie, która prowadzona była przez jego następców. Zachowała się do dziś.

1818 w Dłużynie zostały na nowo wymierzone pola wiejskie, plebańskie i należące do majątku machcińskiego. Doszło do zamiany ziem proboszczowskich z gruntami dziedzica w celu połączenia rozdrobnionych pól.

1834 Dłużyna została wraz z innymi miejscowościami włączona do powiatu kościańskiego.

1835 w Dłużynie zbudowano szkołę przy probostwie. Pierwszym nauczycielem był Józef Hausner, który pracował przez nie cały rok. Do szkoły uczęszczało 126 dzieci z kilku miejscowości.

1837 liczba mieszkańców wynosiła 251.

1838 wieś należała wraz z Boszkowem do majątku Machcin, którego właścicielami byli Stanisław Micara z żoną Ludwiką Nepomuceną z domu Zyc.

1838 według sprawozdań szkolnych księdza proboszcza Ignacego Jaksiewicza w roku w zajęciach uczestniczyło 112 dzieci.

1838-1841 został wybudowany drugi z kolei budynek sakralny przez spadkobierców Józefa i Klementynę Grabowskich z Łukowa zgodnie z ostatnią wolą patrona dłużyńskiego kościoła, Waleriana Szeligi Bielińskiego, zmarłego w 1826 roku. Małżonkowie Grabowsccy 17 stycznia 1838 roku zawarli umowę z wykonawcą Samuelem Eckertem ze Wschowy, który wiosną przystąpił do prac budowlanych. Projekt budynku został wykonany przez architektów: Petersona i Sollera.

1839 w Dłużynie uczyło się 82 dzieci.

1840 w dłużyńskiej szkole uczyło się 80 dzieci.

1841 Wybudowano budynek szkolny, nazywany organistówką, służył on do 1903 roku. Obiekt miał jedną salę wykładową i mieszkanie nauczycielskie. W tym roku do szkoły uczęszczało 79 dzieci.

1842 do szkoły w Dłużynie chodziło 92 dzieci.

1842-1843 zostało zbudowane obecne probostwo w Dłużynie, blisko kościoła. Jest ono murowane z cegły i otynkowane. Jest to budynek parterowy, który posiada od frontu altanę. Dach jest dwuspadowy pokryty dachówką.

1843 w szkole w Dłużynie kształciło się 106 dzieci.

około 1843 założono zieleniec z formowanymi cisami i bukszpanami, który znajduje się obok plebanii.

27 październik 1844 został uroczyście konsekrowany kościół w Dłużynie przez sufragana poznańskiego biskupa Jana Dąbrowskiego.

1846 liczba mieszkańców wynosiła 263 osób, a domów było 37.

1858-1859 do kościoła dobudowano wieżę, której fundatorem był dziedzic Machcina i patron kościoła Mateusz Łakomicki. Wydatki związane z tą inwestycją rozłożyły się na patrona w 2/3 kosztów i na parafian w 1/3 kosztów, parafianie przewieźli również materiał.

1860 pochodzi opis stroju mieszkańców Dłużyny, a także obrzęd zaślubin, który utrwalił etnograf Oskar Kolberg.

23 kwietnia 1866 w Dłużynie ks. Piotr Gałdyński założył Kółko Rolnicze. Te kółko rolnicze było jednym z pierwszych w archidiecezji. Do działalności organizacji należało organizowanie wyjazdów do wzorcowych gospodarstw, wyjazdów na zebrania okręgowe, zapraszanie gości, którzy wygłaszali prelekcje między innymi na temat zasiewów, sadownictwa, kredytów ubezpieczeniowych.

1867 do szkoły uczęszczało 86 dzieci.

1869 kółko Rolnicze liczyło 40 członków.

1872 liczba mieszkańców wynosiła 436 osób, a domów było 53.

8 marca 1873 parafia dłużyńska weszła w skład nowo powstałego dekanatu leszczyńskiego, który w myśl dekretu arcybiskupa Mieczysława Ledóchowskiego został utworzony z części dekanatu wschowskiego.

1877 Augustyn Kalk, nauczyciel z Sokołowa wydobył na piaszczystym wzgórzu, nie opodal łąk, szczątki urn.

1881 nowym właścicielem majątku Machcin był Hilary Łakomicki.

1887 powstała gmina śmigielska, którą wyodrębniono z powiatu kościańskiego. W skład tej gminy weszła Dłużyna.

około 1888 Franciszka Szudra zbudowała kapliczkę z figurą MB, która znajduje się przy skrzyżowaniu drogi biegnącej obok szkoły z ulicą poprzeczną. W czasie okupacji Niemcy zarządzili rozebrać kapliczkę. Pozostał tylko fundament, a figurkę gipsową

przechowywała pani Szudrowa. Po wojnie państwo Ratajczakowie zakupili w Poznaniu nową figurkę, wykonaną z betonu. Ustawiono ją na murowanym czworobocznym cokole.

1891 zostały zasadzone lipy, które rosną do dziś między drogą a parkingiem przykościelnym. Część z nich musiano wyciąć, ponieważ w 2000 roku zostały mocno uszkodzone przez huragan.

1893 ks. Felicjan Rybicki postawił figurę MB naprzeciwko probostwa.

1893 roku Józef Nitsche zarejestrował fabrykę maszyn rolniczych, którą rozbudował na podwalinie warsztatu kowalsko-ślusarskiego odziedziczonego po ojcu. Produkowano tam takie maszyny jak: kieraty, sieczkarnie, młocarnie, i inne, oraz dokonywano napraw różnych maszyn. Przedsiębiorstwo zatrudniało około 30-50 pracowników.

1903 zbudowano nowy piętrowy budynek szkolny, który pełni tę funkcję do dziś. Miała ona dwie sale lekcyjne oraz dwa mieszkania nauczycielskie.

1905 właścicielką majątku machcińskiego została wdowa Maria Łakomicka z domu Bierkowska.

20 października 1906 w Dłużynie 59 dzieci brało udział w strajku szkolnym przeciwko nauczaniu w języku niemieckim.

23 lipca 1908 reaktywowano Kółko Rolnicze. Do powtórnego założenia przyczynili się ks. Felicjan Rybicki, Raszewski z Jasienia, hrabia Czarnecki z Siekowa i ks. Wiktor Mojzykiewicz z Przemętu.

1910 zakład Nitschego był nagrodzony na wystawie w Krotoszynie.

1914 w Dłużynie mieszkało 497 osób. Z czego 18 osób, a według relacji Stanisława Ślebody, mieszkańca wioski Dłużyna, nawet 37 mieszkańców, było na robotach w Westfalii, dokąd wyjechali jeszcze przed rozpoczęciem pierwszej wojny światowej.

1918 Dłużyna należała do powiatu śmigielskiego.

1919 ośrodkiem powstańczym w Dłużynie był dom Stanisława Waśka, który był dowódcą dłużyńskiej grupy, a centrala znajdowała się w Bukówcu Górnym. Z centralą kontakt nawiązywano za pośrednictwem jedynego w Dłużynie telefonu znajdującego się w fabryce Józefa Nitschego. Dzwonek z fabryki często był znakiem wyjścia na akcję. Tą informację przekazywał pracujący tam Franciszek Sterna. Dłużynianie walczyli również w innych formacjach. Przykładem są Walenty i Władysław Peisert, którzy związani byli z oddziałem działającym w okolicach Kaszczoru.

8 listopada 1919 zostało założone Koło Włościanek w Dłużynie przez Grabską, przełożoną szkoły dla dziewcząt w Nietążkowie. Na spotkania Koła zapraszane były panie ze wszystkich wiosek należących do parafii Dłużyna. Na zebraniach zaproszeni goście, a także

członkinie wygłaszały referaty. Stowarzyszenie organizowało wieczornice, przedstawienia, różne szkolenia, kursy, choćby robótek ręcznych, a także brało czynny udział w uroczystościach parafialnych. Organizacja przez okres międzywojenny prowadziła działalność, współpracując z innymi stowarzyszeniami. Prezeskami w tym czasie były Anna Bednarczyk i Anna Szymkowiak. W 1939 roku do Koła Włościanek należało 12 kobiet, a z organizacją związanych było od 20 do 40 osób. Czas II wojny światowej przerwał działalność organizacji na kilka lat. Po wojnie wznowiono działalność, ale tylko na krótki czas. Na bazie Koła Włościanek powstały Koła Gospodyń Wiejskich.

1919 powstało Koło Śpiewu Cecylia, założone przez Stefana Wytyka, Jana Sterne, Edwarda Furmańczaka i Jakuba Maciejewskiego. Koło liczyło około 35 osób, a w latach 30-tych mniej więcej 50 członków. Był to chór mieszany, który śpiewał podczas uroczystości kościelnych, narodowych oraz występów w okolicznych wioskach. Koło istniało do 1936 roku.

14 września 1920 odbył się wiec w salce parafialnej na temat obrony narodowej. Przemawiali Borowczyk i Łukowska.

1 marca 1920 kardynał Edmund Dalbor dokonał zmiany granic dekanatów, co spowodowało, że parafia Dłużyna została przeniesiona do dekanatu śmigielskiego.

1924 w Dłużynie mieszkało 436 osób.

1926 właścicielem majątku Machcin, do którego należała Dłużyna, został Emil Bierkowski.

1 lipca 1927 kardynał August Hlond utworzył nowy dekanat przemęcki, do którego została włączona parafia św. Jakuba w Dłużynie. Dziekanem został mianowany ksiądz Dembiński.

1927 został zbudowany grobowiec rodziny Bierkowskich przez Julię Bierkowską.

1927 powstało Towarzystwo Przysposobienia Wojskowego, którego prezesem był Józef Sobecki, a ćwiczenia prowadził Ludwik Kalitka z Trzebidzy oraz sierżant Kurpisz z Dłużyny (Kierzków). Grupa rozpadła się około 1933-1934 roku.

1928 zbudowano kaplicę cmentarną, według rysunku Przesieckiego z Bukówca Górnego.

1928 lub 1929 została powołano do życia Ochotnicza Straż Pożarna w Dłużynie. Pierwszymi naczelnikami od 1928 roku byli K. Dunke, Stanisław Furmańczak, Edward Furmańczak, a funkcje gospodarza pełnił Leon Rzyski, który przez okres okupacji przechowywał czapki rogatywki. Podczas II wojny światowej hitlerowcy wprowadzili straż przymusową, a mundury zlikwidowali. Po wojnie OSP wznowiła swą działalność 15 kwietnia

1945 roku. Powoli gromadzono wyposażenie i mundury. W 1945 roku OSP liczyła 25 członków i 4 wspierających, w 1982 roku składała się z 69 członków i 18 wspierających, a w 1998 roku było 60 członków czynnych i 10 honorowych.

3 maja 1930 ks. Dembiński poświęcił dwie tablice z białego marmuru, umieszczone na zewnętrznej ścianie kościoła przy bramie głównej, które upamiętniają poległych podczas działań wojennych w latach 1914-1921. Na tablicach wymienione są imiona i nazwiska 112 osób: 102 żołnierzy, którzy byli ofiarami I wojny światowej, 2 powstańców wielkopolskich i 8 ofiar wojny bolszewickiej.

26 grudnia 1932 ks. Dembiński założył Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży Żeńskiej w Dłużynie. Prezeską w okresie międzywojennym była Marta Bednarczyk. Stowarzyszenie liczyło 16 członkiń. W ramach oddziału istniało także Koło Misyjne i Koło Śpiewacze. W 1945 roku wznowiono działalność KSMŻ. Prezeskami były Janina Bura i Marta Majer.

12 lipca 1934 Józef Sobecki założył Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży Męskiej. Prezesami w okresie międzywojennym byli Józef Sobecki, Ludwik Michałowski, Ludwik Apolinarski i Franciszek Sobecki. Zrzeszenie w tym czasie liczyło od 20 do 35 członków. Po drugiej wojnie światowej KSMM wznowiło swoją działalność 2 lutego 1946 roku. Prezesami byli Leon Majer i Wacław Majer. Miejscem spotkań od 1932 do 1950 roku była salka parafialna, a w porze zimowej domy prywatne.

1935 upadła fabryka Nietschego, gdy w Polsce zaistniał wielki kryzys gospodarczy.

1935 Dłużyna została włączona do gminy Włoszakowice i powiatu leszczyńskiego, stan ten trwał do 1975 roku, kiedy to zlikwidowano w całym kraju wymienione jednostki administracyjne.

17 maja 1939 roku prelegentka z Leszna wygłosiła w Dłużynie pouczenie o gazach trujących i o obronie. Analogicznej treści mowę przedstawiono 20 sierpnia, a 2 lipca był wykład „O Gdańsku i morzu”. Wszystkie prelekcje miały miejsce w salce parafialnej.

4 września 1939 okolica była zajęta przez oddziały niemieckie grupy Schenckendorffa, a 7 września ze Wschowy do Włoszakowic przybył starosta Baumach, który utworzył Diestriksamt z komisarzem Heinzem Hoffmannem z Grotnik.

1939 Alfons Kostrzewski, kierownik tutejszej szkoły jako podporucznik rezerwy został zmobilizowany do Wojska Polskiego i w czasie kampanii wrześniowej dostał się do niewoli radzieckiej. Ostatnie wieści o nim pochodzą z kwietnia 1940 roku ze Starobielska.

Od 1939 roku majątkiem Machcin zarządzał Anhalt, ale po jego wcieleniu do armii tę funkcje sprawował Berger.

Grudzień 1939 dokonano zmiany nazwy miejscowości Dłużyna na Langenau, która obowiązywała przez czas okupacji hitlerowskiej.

15 marca 1940 ksiądz Dembiński został aresztowany przez hitlerowców i został osadzony w Lesznie, następnie Goruszkach koło Miejskiej Górki, a potem w Forcie VII w Poznaniu. Dnia 24 czerwca 1940 roku wywieziono go do obozu koncentracyjnego w Dachau. Zmarł, zamęczony 13 marca 1941 roku w tym obozie. Przy wejściu do kościoła w Dłużynie w 1968 roku umieszczono tablicę upamiętniającą zamordowanego proboszcza.

1940/1941 na terenie Dłużyny, Włoszakowice, Grotnik i Bukówca działała grupa oporu, która utrzymywała kontakty z ośrodkami w Lesznie, Zaborowie i Śmiglu. Ich aktywność polegała głównie na rozprowadzaniu wiadomości z zagranicznych stacji radiowych oraz zbieraniu informacji o niektórych hitlerowcach. W skład tej grupy wchodzili: Jan Białasik, Tomasz Bura, Teofil Mizgalski, Bernard Jęchorek, Piotr Stachowiak, Jan Apolinarski, Jan Malepszy, Stanisław Malepszy. W wyniku doniesienia doszło do aresztowań, i większość poniosła śmierć w więzieniach i obozach.

W styczniu 1945 z Dłużyny i okolicznych wiosek zaczęli masowo uciekać mieszkający w nich Niemcy.

Około 28-30 stycznia 1945 Dłużyna i inne wsie zostały wyzwolone.

1948 w skład OSP wchodzi orkiestra dęta, która istnieje do dziś. Orkiestra strażacka gra również podczas uroczystości kościelnych, odpustowych i narodowych.

1952-1953 były prowadzone wykopaliska na cmentarzysku między Dłużyną a Sokołowicami przez polskich i szwedzkich archeologów.

1956-1972 w Dłużynie była szkoła zbiorcza dla wsi Dłużyny, Charbielina, Skarżynia, której kierownikiem był Antoni Kaczmarek.

1962 przeprowadzono społecznie remont budynku szkolnego, a także zbudowano boisko sportowe, na którym można było grać w piłkę nożną, w siatkówkę oraz była bieżnia i skocznia.

1963 rozpoczęto bezinteresownie budowę domu nauczycielskiego, który oddano do użytku w grudniu 1966 roku. W ten sposób szkoła uzyskała 5 klas lekcyjnych.

Kwiecień 1964 podjęto prace budowlane przy sali sportowo-widowiskowej. Prace wykonywali rodzice, nauczyciele i młodzież, a materiały budowlane dostarczyły cukrownie z Witaszyc, Zdun i Miejskiej Górki. Ostateczne zakończono salę w listopadzie 1968 roku.

15 kwietnia 1984 w dłużyńskim kościele 3 dzwony zostały konsekrowane przez bp Tadeusza Ettera, które odlano w ludwisarni Sławomira Skubińskiego w Poznaniu.(Dzwon o wadze 350 kg z wizerunkiem MB Częstochowskiej został nazwany „Królowa Polski”, dzwon

o wadze 251 kg z wizerunkiem Ojca św. Jana Pawła II nazwany „Jan Paweł II”, a dzwon o wadze 202 kg z wizerunkiem św. Maksymiliana Kolbe nazwany jego imieniem). Od czasów okupacji hitlerowskiej na wieży dłużyńskiego kościoła nie było dzwonów do owego dnia, ponieważ zostały one zagrabione przez okupantów.

1992 liczba mieszkańców wynosiła 485.

1995 w Chodzieży został napisany poemat przez dr Marian Szudrę, który w wieku 6 lat, po śmierci ojca Władysława, przybywa do rodzinnych stron rodzica. Utwór, zatytułowany „Dłużyna”, jest wzorowany na poemacie narodowym „Pan Tadeusz”. Jest to dzieło trzynastozgłoskowe, ze średniówką 7+6 i rymem a, b.

1995 w Dłużynie uczniów było 151, 11 nauczycieli, a dyrektorem była Maria Ruta.

1999 Dłużyna została włączona do powiatu leszczyńskiego.

1999/2000 wdrążono nową reformę oświatową, która wprowadziła 6–letnią szkołę podstawową i 3-letnie gimnazjum. W Dłużynie w szkole podstawowej uczyło się 155 dzieci, a w gimnazjum 24 uczniów.

2000 w Dłużynie mieszkało 462 osób.

2003 w Poznaniu ks. Leszek Grzelak wydał książkę *Sanktuarium Wniebowzięcia N.M.P. w Charbielinie.*

2003 szkoła w Dłużynie obchodziła stulecie istnienia budynku.

2004 w Poznaniu ks. Leszek Grzelak wydał książkę *Kronika Parafii św. Jakuba w Dłużynie do 1945 roku oraz dawnej parafii w Charbielinie*.

2006 odsłonięto i poświęcono rzeźbę robotnika Fabryki maszyn rolniczych autorstwa Jerzego Sowijaka.

Kalendarium opracowano na podstawie pracy magisterskiej *Dzieje parafii pw. św. Jakuba Większego w Dłużynie do 2000 roku,* której autorem jest p.Kinga Klecha-Włodarczak